

Οι παρακάτω ομιλίες, εκφωνήθηκαν στην πολιτική κηδεία του αγωνιστή της κομμουνιστικής αριστεράς, του αντιδικτατορικού κινήματος, του Πολυτεχνείου και των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων της μεταπολίτευσης, που αφιέρωσε τη ζωή του στα ευγενή ιδανικά της κομμουνιστικής απελευθέρωσης και έμεινε όρθιος μέχρι το τέλος, συντρόφου **Τάσου Κατιντσάρου**, τη Δευτέρα 1 Οκτώβρη 2018, στο Νεκροταφείο Περιστερίου, στην Ανθούπολη.

Η ομιλία του Μπάμπη Ματσαλίδη, συντρόφου του Τάσου από την Κ.Ο. Μαχητής, την ΕΑΣ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Για τον Τάσο

Θέλω να σας διαβάσω ένα κομμάτι της απολογίας του συντρόφου Τάσου στο δικαστήριο μετά την παραπομπή του μαζί με άλλους τρεις συντρόφους μας στα γεγονότα στις **25 Μάη του 1976** για ηθική αυτουργία στα επεισόδια εκείνης της ημέρας, όπου η οργάνωσή μας, η Κομμουνιστική Οργάνωση Μαχητής, ανέλαβε την ίδια μέρα την **πολιτική ευθύνη**.

Στο κλείσιμο της ομιλίας του λέει στους κατηγορούς του:

«Πατώντας στέρεα στο έδαφος της ακατανίκητης θεωρίας του μαρξισμού-λενινισμού, η Κ.Ο. Μαχητής, αντλώντας δυνάμεις από την ανεξάντλητη εργατική πηγή, θα προχωρήσει μέχρι τη μέρα που απ' άκρη σε άκρη στη χώρα μας θα κυματίσει το κόκκινο λάβαρο του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού».

Ετσι τον γνώρισα, και πάντα έτσι ήταν, με σταθερή προσήλωση σε αρχές. Πολιτικά συγκροτημένος και πολύ μελετηρός, κάθε φορά που πήγαινα σπίτι του είχε πάντα απλωμένα στοίβες από βιβλία, σημειώσεις, παραπομπές για άλλα βιβλία που έπρεπε να διαβάσει. Ο σύντροφός μας, ο Τάσος, γέννημα-θρέμμα του Πολυτεχνείου του '73 και της Μεταπολίτευσης, με βάση αυτή τη συγκρότηση ήταν πάντα παρών στους αγώνες, τους άγριους εργατικούς αγώνες της Μεταπολίτευσης. Δεν σταμάτησε ούτε στιγμή να πει «ας δούμε τις εξελίξεις και θα δούμε τι θα κάνουμε», έπρεπε να ήμασταν πάντα εκεί που η φωτιά άναβε.

Το 1990, όταν η οργάνωσή μας αποφάσισε να αυτοδιαλυθεί και έπρεπε να πάρουμε όλοι μας αυτή την απόφαση, η στάση του δεν άλλαξε, ακόμη θυμάμαι τα λόγια του στις προτάσεις για το τι πρέπει να κάνουμε μετά. Έκατσε, μας άκουσε όλους και στο τέλος είπε:

«Λυπάμαι αλλά δεν μπορώ να στρογγυλέψω αυτές τις γωνίες, θέλω να συνεχίσω, με μεγαλύτερη ορμή αυτά που κάναμε σαν Κ.Ο. Μαχητής. Ναι, το ξέρω, μας είπε, πως υπάρχουν κόμματα και σχηματισμοί στην Αριστερά με μεγαλύτερα ακροατήρια που ενδεχομένως να μας δεχτούν στην αγκαλιά τους. Με αυτούς όλους θα συναντηθούμε στους αγώνες και στα μέτωπα, αλλά, σύντροφοι, το ακροατήριο του χώρου μας μπορεί να γίνει και αυτό μεγαλύτερο».

Ετσι εντάχθηκε στο ΝΑΡ και συνέχισε, στην αρχή με λίγες τότε δυνάμεις, αλλά δεν άργησε να γίνει πράξη αυτό που πάντα πίστευε και μαζί με άλλα στελέχη των οργανώσεών μας, παλαιά και νέα, συγκρότησαν το μέτωπο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η πολιτική δράση του συντρόφου μας, σε όλη αυτή την περίοδο **από τη Μεταπολίτευση μέχρι σήμερα, άφησε το αποτύπωμά της**, γι' αυτό και η έλλειψή του σήμερα μας συγκλονίζει όλους.

Η δράση του, κομμάτι της 50χρονης ιστορίας των οργανώσεων της Επαναστατικής Αριστεράς και ιστορικό της στέλεχος, έδωσε αυτό το διαχρονικό στίγμα για το ποιοι είμαστε ως πολιτικός χώρος. Η πολιτική παρουσία του πάντα γέμιζε την όποια παρέμβασή μας, για μένα προσωπικά ήταν πάντα **ο σύντροφος που μπροστά στους κατηγορούς του μίλησε για το κόκκινο λάβαρο σε εκείνη τη δίκη**.

Δεν πιστεύουμε στη μετά θάνατον ζωή για να δώσουμε ευχές για καλούς παραδείσους και διάφορα άλλα που ακούγονται σε τέτοιες στιγμές, αλλά στον δικό μας φανταστικό κόσμο ο Τάσος τώρα κάθεται δίπλα στον **Αγησίλαο (Χριστοδουλόπουλο)**, αδελφικό του φίλο και σύντρόφό μας, που χάσαμε νωρίς, και πίνοντας τον καφέ τους, κάνοντας τσιγάρο τα λένε. Βλέποντας να έρχεται το τέλος μάς είπε **«δεν φοβάμαι τον θάνατο, ούτε και εσείς να τον φοβάστε»** και θυμήθηκα αυτό που κάποτε μου είχε πει:

«Σαν υλιστές που είμαστε όλα πρέπει να τα βλέπουμε σαν μια συνέχεια... Η γέννηση, η ζωή και ο θάνατος... Είμαστε στη μέση τώρα, μου έλεγε, και ο θάνατος κάποτε θα έρθει για όλους μας, δυστυχώς ή ευτυχώς ακόμη και γι' αυτό εμείς οι κομμουνιστές πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι».

Δεν μπορώ να του πω αντίο, δεν μπορώ να του πω καλό ταξίδι, σύντροφε, γιατί πάντα θα είναι δίπλα μου κάπου κοντά μου για να μου δώσει τη συμβουλή του. Δεν μπορώ να περιγράψω όλη του την πορεία στο κίνημα σε έναν επικήδειο, αλλά είμαι σίγουρος πως ο καθένας σας έχει μικρό ή μεγάλο κομμάτι που πάντα θα θυμάται από τον Τάσο, αυτό το

κομμάτι να το κρατήσουμε μέσα στην καρδιά μας και θα είναι η μεγαλύτερη τιμή που μπορούμε να αποδώσουμε στον σύντροφό μας. Αυτό είναι **το αποτύπωμα του Τάσου** και έτσι μένει δίπλα μας στους αγώνες μας: **Αθάνατος.**

.....

Η ομιλία του Πάνου Παπανικολάου, από την Αριστερή Κίνηση Περιστερίου:

Σύντροφε Τάσο,

Απ' όλα όσα γράφτηκαν αυτές τις μέρες, νομίζω πως μια φράση είναι η πιο ταιριαστή, που σε χαρακτηρίζει περισσότερο. Που συμπυκνώνει σε λίγες λέξεις όλη σου τη ζωή.

Αυτή που λέει, πως είχες μπει δεκαοχτώ χρονών παιδί, μια μέρα του 1973 στο κατειλημμένο Πολυτεχνείο της εξέγερσης, και δεν ξαναβγήκες ποτέ.

Γιατί εμείς, οι λίγο πιο μεγαλούτσικοι, ζήσαμε από την αρχή, τον εκμαυλισμό από το σύστημα κάποιων από εκείνη τη γενιά της εξέγερσης, που όχι μόνο έτρεξαν να βγουν σαν κυνηγημένοι από την αιώνια φλόγα της κοινωνικής εξέγερσης, αλλά μπήκαν με τα τσαρούχια στα σαλόνια της αστικής εξουσίας.

Κάποιοι, ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 1980, με τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και, ως και σήμερα με την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ.

Αυτό είναι που κρατάμε εμείς εδώ στο Περιστερί από τη στάση ζωής σου. Γιατί πάνω από εικοσιπέντε ολόκληρα χρόνια τώρα, ως πρωτοπόρο μέλος της Αριστερής Κίνησης Περιστερίου, από την ίδρυσή της ως τις τελευταίες σου στιγμές, αυτό κυρίως μας δίδαξες. Πως η τιμή του κοινωνικού αγωνιστή, η τιμή του επαναστάτη, έχει πολύ μεγαλύτερη αξία από τα εφήμερα μπιχλιμπίδια που δίνει το σύστημα για να εξαγοράζει και για να εκμαυλίζει.

Πως το να μπορείς να κοιτάς στα μάτια τους συντρόφους σου, χωρίς να αποστρέφεις αλλού το βλέμμα από ντροπή, είναι χιλιάδες φορές πολυτιμότερο από τα αξιώματα, από το χρήμα, από τα υπουργιλίκια, από τα βουλευτικιά, από τις βίλες και τα κότερα.

Γιατί, όλοι είμαστε θνητοί. Λίγα χρόνια βιολογικής ζωής λιγότερα ή περισσότερα για τον καθέναν και την καθεμία από μας, είναι μια ασημαντότητα στον ποταμό του χρόνου και της κοινωνικής εξέλιξης.

Πραγματική αθανασία, είναι μόνον η μνήμη των ανθρώπων. Μας δίδαξες λοιπόν, να έχουμε ιδανικό μας, όχι να καταντήσουμε κάποια θλιβερή υποσημείωση στην επίσημη ιλουστρασιόν ιστορική αφήγηση των αφεντικών, αλλά το όραμα ζωής μας να είναι, να γίνουμε κι εμείς μαγικά παραμύθια, σαν κι αυτά που σιγοψιθυρίζονται στις φτωχογειτονιές του κόσμου. Από τους πολλούς, από τους ταπεινούς, από τους αδικημένους. Από το αλάτι της γης. Από εκείνους, που χωρίς αυτούς κανένα γρανάζι δε γυρνά.

Για να δικαιωθεί η ροή της πραγματικής Ιστορίας. Για να σκεπάσει την οικουμένη η κόκκινη σημαία της αλήθειας και του δίκιου, όπως είχες πει στην απολογία σου στη δίκη του Μαχητή το 1976.

Για να νικήσουμε. Γι' αυτούς: Για τους πολλούς, για τους αδικημένους. Και θα είσαι δίπλα μας όταν θα νικάμε. Γι' αυτό σήμερα σε αποχαιρετάμε με ακριβώς αυτή την υπόσχεση. Αυτήν που ξέρουμε πως ήθελες ν' ακούσεις: **Τάσο, θα νικήσουμε!**

.....

Η ομιλία του Κώστα Μάρκου, από το Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο:

Αποχαιρετισμός στον Τάσο Κατιντσάρο

Συντρόφισσα του Τάσου και δική μας, αγαπητή Ιωάννα

Αγαπητοί Κώστα και Αθηνά, Βάλια και Νίκο, οικογένεια του Τάσου και δική μας

Συντρόφισσες και σύντροφοι της Κομμουνιστικής Οργάνωσης Μαχητής, Μπάμπη και Φώτη και Μαρία και Γιώργο και παιδιά του «Ξανθού», Ζάχο και Τασία και όλοι οι άλλοι

Συντρόφισσες και σύντροφοι της ΕΑΣ, του ΝΑΡ, της Μαχόμενης Αριστεράς, του ΜΕΡΑ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που πορεύτηκε και πορευτήκατε και πορευτήκαμε μαζί του έστω και μέχρι ένα σημείο

Σύντροφοι και συντρόφισσες της ΛΑΕ που είστε εδώ αλλά και του ΚΚΕ που μας ακούτε

Φίλοι και φίλες, δικοί του και δικοί μας

Όλοι γνωρίζουμε ότι αποχαιρετούμε σήμερα έναν σπάνιο σύντροφο, έναν σπάνιο άνθρωπο.

Ο Τάσος ο Κατιντσάρος, από τη στιγμή που πέρασε την πύλη του Πολυτεχνείου, 17 χρονών, δεν βγήκε ποτέ από τον αγώνα, ήταν ένα διαρκές Πολυτεχνείο.

Ο Τάσος ήταν και είναι το κομμένο στη μέση τσιγάρο των κομμουνιστικών ιδεών που γυρίζει από στόμα σε στόμα, από συνεδρίαση σε συνεδρίαση, από διαδήλωση σε διαδήλωση, πάντα στην πρώτη τη γραμμή, ακόμη κι αγκαζέ με την επάρατο.

Ο Τάσος ήταν και είναι αυτός που άκουγε τη γνώμη καθενός στη δίκοπη ζωή, τη δική του και τη δική μας. Ήταν και είναι το πουλί κι ο κυνηγός, κυρίως το πουλί και το πέταγμά του.

Ο Τάσος δεν φοβόταν. Ήταν τολμηρός. Ήταν όμως και περίσκεψη, αλλά κυρίως αυτό που λέμε **ιστορική αισιοδοξία**, μια αισιοδοξία με φλογερά μαύρα μάτια.

Ειδικά τώρα που τη χρειαζόμαστε γιατί αποτελεί είδος προς εξαφάνιση.

Ο Τάσος ήταν υπέρ των συμβιβασμών στην Αριστερά χάριν του μετώπου για να φάει ψωμί ο εργάτης, για τα τριαντάφυλλα και τη λευτεριά που αξίζουν στο λαό.

«*Μας χωρίζει αίμα*», είπε ένας σύντροφος σε μια από τις ιδρυτικές συνεδριάσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. «*Κυρίως, μας ενώνει αίμα*», είπε ο Τάσος.

Σκεφτόταν, δρούσε έτσι, γιατί ήταν ενάντια σε κάθε συμβιβασμό με τον ταξικό αντίπαλο και υπέρ της αναμέτρησης μαζί του.

Μέχρι την κατάργηση κάθε εξουσίας.

Ακόμη και της δικής μας. Για την ανατροπή και τον κομμουνισμό μέχρι το τέλος.

Σε ανύποπτο χρόνο, είπε: «αν πάρουμε ποτέ την εξουσία, εμένα να με βάλετε θυρωρό στο υπουργείο Εργασίας, για να αφήνω τους εργάτες να πουκάρουν όταν τους αδικούμε».

Ο Τάσος ήταν ιδρυτικό μέλος της νεοσύστατης Πολιτικής Κίνησης «Σύγχρονο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ», αλλά θα ήταν στενό και άδικο να πούμε ότι ανήκει σε αυτήν. Γιατί ο Τάσος ανήκει σε όλους εσάς, σε όλους μας και σε όλη τη μαχόμενη Αριστερά, στους εργάτες, το λαό και τους νέους που αγωνίζονται.

Ο Τάσος ήταν, είναι και θα είναι μέσα σε όλα τα κομμουνιστικά σχέδια, παλιότερα και σύγχρονα και αυριανά, **μέσα σε όλες τις κομμουνιστικές ελπίδες.**

Δεν έφυγε και δεν θα φύγει.

Γιατί δεν ήταν ένα φευγαλέο λάικ και ας έπαιρνε χιλιάδες. Γιατί ήταν ο εαυτός του, αλλά δεν ήταν ο εαυτούλης του.

Γιατί ο Τάσος ήταν όλοι οι άλλοι, ήταν όλοι εμείς.

Ήταν ο **Λάκης**, ήταν ο **Κώστας ο ψηλός** και ο άλλος **Κώστας**, αυτός του λάκκου με τον ασβέστη, ήταν κι ο **Ισίδωρος** και ο **Κουμής** και η **Κανελλοπούλου** και η **Σωτηρία**, ήταν ο **Γιώργος** του «δεν πειθαρχώ» κι ο **Νίκος** ο ναυτεργάτης και ο **Τάκης** από τον Πύργο και ο **Γρηγόρης** του μ-λ και ο **Χρίστος** με το κόκκινο βεσπάκι και ας με συγχωρέσουν όσους δεν προλαβαίνω να αναφέρω.

Ο Τάσος ήταν και είναι όλοι και όλες όσοι **αγωνίστηκαν και αγωνίζονται για τη λευτεριά.**

Όπως και μείς είμαστε όλοι οι άλλοι.

Είμαστε πραγματικά ο εαυτός μας μόνον όταν είμαστε όλοι οι άλλοι.

Όπως οι φωτογραφίες εκείνες των προσώπων **που αποτελούνται από χιλιάδες μικρές φωτογραφίες άλλων προσώπων.**

Για αυτό είμαστε ο Τάσος, μια μικρή φωτογραφία που ξεχωρίζει μέσα στις άλλες.

Για αυτό είμαστε μαζί του στο ταξίδι του παρελθόντος των κοινωνικών αγώνων, της μνήμης και του μέλλοντος της επανάστασης.

Καλό ταξίδι σύντροφε και φίλε, ακριβέ φίλε και συμβουλάτορα.

Χαιρετίσματα και στην Αλεξάνδρα την Κολοντάι που τόσο αγαπούσες γιατί αγαπούσες τις γυναίκες, τις «εργάτριες μέλισσες».

Η ομιλία του Αντώνη Δραγανίγου από το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, που “συνυπηρέτησε” για χρόνια με τον Τάσο στην ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ:

Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που δεν χρειάζονται τα λόγια για να τους περιγράψεις. Έχει μιλήσει για αυτούς η πράξη τους. Η ίδια τους η ζωή. Ένας τέτοιος άνθρωπος ήταν ο **Τάσος Κατιντσάρος**.

Μια ζωή ταυτισμένη με την επαναστατική αριστερά. Ήταν από εκείνους που απάντησε από την σκοπιά του επαναστατικού αγώνα στις κρίσιμες καμπές της ιστορίας.

«Πολυτεχνείο» όχι ψευτοφιλελευθεροποίηση, ανεξάρτητη αριστερά, όχι ΠΑΣΟΚ και εξουσία, αντικαπιταλιστική αριστερή προοπτική, όχι ΣΥΡΙΖΑ και διαχείριση.

Ο κάθε άνθρωπος έχει τα δικά του ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Αν ρωτήσει κανείς ποιο ήταν εκείνο για το οποίο ξεχώριζε ο Τάσος ήταν **η αισιοδοξία του**. Άνθρωπος με βαθιά πίστη στην προοπτική και την δυνατότητα της επανάστασης. Με έντονη την ιστορική αίσθηση ότι «είμαστε φτιαγμένοι για τα μεγάλα». Πάντα προσπαθούσε να «αφουγκραστεί» και να προβλέψει τους μελλοντικούς σεισμούς, να συμβάλλει να είμαστε μέσα και μπροστά στις μάχες.

Ο Τάσος ήταν άνθρωπος της **μάχης**. Της **πορείας**, της **διαδήλωσης**, της **αλυσίδας**, της

σύγκρουσης. Χωρίς κούραση ή βεντετισμούς. Όλα αυτά μαζί με την **ευγένεια** και το **ενωτικό του πνεύμα** ήταν ο Τάσος. Για αυτά θα τον θυμόμαστε.

Υπάρχουν άνθρωποι που η απώλεια τους είναι δυσαναπλήρωτη. Το μόνο που μπορούμε να πούμε είναι ότι θα συνεχίσουμε πιο αποφασιστικά και πιο συλλογικά, στον δρόμο της πάλης για την **κοινωνική απελευθέρωση, για μια άλλη κοινωνία.**

.....

Η ομιλία του ιστορικού στελέχους της επαναστατικής αριστεράς, Σωφρόνη Παπαδόπουλου, ο οποίος ήταν πρόεδρος στην εργατική συνέλευση του Πολυτεχνείου το 1973, εκ μέρους της ΟΚΔΕ:

Καλό σου ταξίδι Σύντροφε

Σήμερα Δευτέρα 1/10/2018 μαζευτήκαμε όλοι εδώ, μπροστά στο νεκρό **Τάσο Κατιντσάρο** για να αποχαιρετήσουμε τον σύντροφο, τον αγωνιστή του εργατικού και λαϊκού κινήματος, τον φίλο που έφυγε από κοντά μας το πρωί της Πέμπτης 27 Σεπτεμβρίου 2018 σε ηλικία 63 ετών.

Ο σύντροφος Τάσος γεννήθηκε και έζησε στο Περιστέρι, που τόσο πολύ αγάπησε, και εντάχθηκε μέσα στη χούντα στο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα από τα μαθητικά του χρόνια.

Συμμετείχε στην κατάληψη και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου 1973 σαν μαθητής και την ομάδα των μαθητών που συνεργάστηκε στενά με την Εργατική Συνέλευση. Ήταν οργανωμένος στο «**Μαχητή**» που λίγο αργότερα μετονομάστηκε σε **Κομμουνιστική Οργάνωση «Μαχητής».**

Από τότε μέχρι την τελευταία πνοή της ζωής του έμεινε μαχητής στην υπόθεση του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Μετά τη διάλυση της Κ.Ο. Μαχητής (σχεδόν

αμέσως μετά τον θάνατο του Αγησίλαου (Λάκη) Χριστοδουλόπουλου), εντάχθηκε από το 1990 στο Νέο Αριστερό Ρεύμα του οποίου υπήρξε ηγετικό στέλεχος μέχρι και τον Απρίλη του 2017 οπότε και εντάχθηκε στη ΜΕΤΑΒΑΣΗ και στην πολιτική κίνηση «Σύγχρονο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ».

Η ζωή του ήταν αφιερωμένη στο εργατικό κίνημα, **συνυφασμένη με την μεταπολιτευτική ιστορία της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς στην Ελλάδα** και με το δύσκολο έργο της οικοδόμησης μιας επαναστατικής πολιτικής και δύναμης.

Συμμετείχε σ' όλες τις κοινές δράσεις που εντελώς ενδεικτικά σημειώνουμε: στις μεγάλες πορείες για το θάνατο του μαθητή Σιδέρη Ισιδωρόπουλου την Πρωτομαγιά του 1976, στα γεγονότα τις 25 Μάη 1976 ενάντια στον αντεργατικό Νόμο 330, στην Επιτροπή για την υπεράσπιση από την κρατική καταπίεση και καταστολή κατά του ν.774/78, στις επιτροπές για το στρατό που διοργάνωσαν τις πρώτες διαδηλώσεις με παρουσία ένστολων φαντάρων που απαιτούσαν μείωση της θητείας και συνδικαλισμό, στην απαγορευμένη πορεία για την επέτειο του εορτασμού του Πολυτεχνείου το 1980 (με τους δυο νεκρούς, τον Ιάκωβο Κουμή και τη Σταματίνα Κανελλοπούλου), στη διαδήλωση και σύγκρουση του Κάραβελ το 1984 ενάντια στην επίσκεψη του φασίστα Λεπέν, στην κατάληψη του Πολυτεχνείου το 1985 μετά το θάνατο του Μιχάλη Καλτεζά.

Ο σ. Τάσος είτε σαν μέλος του «Μαχητή», είτε αργότερα σαν μέλος του ΝΑΡ πάλεψε με συνέπεια για την ενότητα των δυνάμεων της άκρας και επαναστατικής αριστεράς, ενδεικτικά αναφέρουμε τις κινήσεις και τα μέτωπα: ΚΕΑ (Κίνηση για μια Επαναστατική Αριστερά), ΕΑΣ (Εναλλακτική Αντικαπιταλιστική Συσπείρωση τον Ιούνιο του 1989), Λαϊκή Αντιπολίτευση, Μαχόμενη Αριστερά (Σεπτέμβρης 1993), ΜΕΡΑ, Μάης του 1999) και τέλος ΑΝΤΑΡΣΥΑ (Μάρτης 2009).

Η ΟΚΔΕ θα θυμάται και θα τιμά πάντοτε τον αγωνιστή επαναστάτη Τάσο Κατιντσάρο (όπως και τον αξέχαστο επαναστάτη Αγησίλαο (Λάκη) Χριστοδουλόπουλο) και για ένα ακόμη πολύ σημαντικό λόγο που συνετέλεσε σε μια σημαντική κατάκτηση του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος στην χώρα μας.

Η ΟΚΔΕ, η Κ. Ο. Μαχητής, η ΟΣΕ (και κατά διαστήματα η ΟΠΑ) ήταν οι πρώτες οργανώσεις της άκρας και επαναστατικής αριστερά που θα εγκαινιάσουν μια **συνεργασία, κοινή δράση και διάλογο** που τόσο πολύ είχαν λείψει από το εργατικό κίνημα στη χώρα μας. Αυτή η κοινή συνεργασία (αργότερα ακολουθήθηκε, σε διάφορες περιπτώσεις, από σχεδόν όλες τις οργανώσεις τις άκρας και επαναστατικής αριστεράς), συνετέλεσε στην ανάδειξη

και στην δημιουργία πολλών εμβληματικών κινημάτων της ιστορίας του εργατικού και λαϊκού κινήματος της μεταπολίτευσης.

Και το κυριότερο έβαλε τα θεμέλια για τη δημιουργία ενός **ενωτικού πνεύματος και εργατικού πολιτισμού** ανάμεσα στις οργανώσεις του εργατικού κινήματος, που τόσο πολύ είχαν τσαλαπατηθεί από το σταλινισμό.

Η ΟΚΔΕ με βαθιά θλίψη αποχαιρετά τον σ. Τάσο στο μεγάλο του ταξίδι και καταθέτει μπροστά του το ενθύμιο των κοινών μας αγώνων απέναντι στο κεφάλαιο, στον καπιταλισμό, στον ιμπεριαλισμό **για μια κοινωνία απαλλαγμένη από τη βαρβαρότητά τους και για το Σοσιαλισμό.**

Μορφές σαν το Τάσο Κατιντσάρο με το **ήθος, τη σεμνότητα, την ανιδιοτέλεια, την ευγένεια, την αγωνιστικότητα και τις ιδέες του** είναι μια πραγματική απώλεια σε μια εποχή όπου οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία δέχονται μια επίθεση απίστευτης σκληρότητας στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις τους και συνολικά το εργατικό και λαϊκό κίνημα, η επαναστατική και κομμουνιστική αριστερά περνάει μια πολύ σοβαρή κρίση.

Καλό σου ταξίδι σ. Τάσο, να είσαι βέβαιος ότι αυτά που άφησες πίσω είναι μια σημαντική βοήθεια για το εργατικό κίνημα ενόψει των μεγάλων συγκρούσεων που έρχονται.

Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα ειλικρινή συλλυπητήρια της στην οικογένειά του, στους συντρόφους του και στους φίλους του.

.....

**Η ομιλία του Ζάχου Χριστοδουλόπουλου από την Ομάδα Κομμουνιστών/-στριών
Αναμέτρηση:**

Ο Τάσος ήταν κομμουνιστής αλλά και ροκάς-με τους Rolling Stones και όχι τους Beatles, όπως συνήθιζε να λέει-, ήταν βιρτουόζος παίχτης της πόκας και λάτρης του κινηματογράφου.

Εργατόπαιδο από το Περιστέρι, συμμετείχε στην εξέγερση του Πολυτεχνείου ως μαθητής. **Το Πολυτεχνείο** τον σημάδεψε, όπως και χιλιάδες άλλους και άλλες.

Κάθε Νοέμβρη συμμετείχε στις εκδηλώσεις των σχημάτων της ΕΑΑΚ, μιλώντας στην Αθήνα και στην επαρχία για την Εξέγερση. Συνήθιζε να απλώνει στο έδρανο ένα μεγάλο φάκελο υλικά, προκηρύξεις κλπ και να μιλάει με πάθος για το πώς η εξέγερση του Πολυτεχνείου αποτελούσε πρόπλασμα-δείγμα μιας κομμουνιστικής κοινωνίας. Μετά από πολύωρη ενδιαφέρουσα συζήτηση, πάντα στο τέλος διάβαζε ένα απόσπασμα από την 18η Μπρυμαίρ του Λουδοβίκου Βοναπάρτη για τις επαναστάσεις και τις εξεγέρσεις που φαίνονται μικρές μπροστά στην απεραντοσύνη των σκοπών τους μέχρι να έρθει η ώρα της νικηφόρας μάχης. Το Πολυτεχνείο για τον Τάσο ήταν ραντεβού που έμεινε ημιτελές. Έριξε την χούντα αλλά δεν μπόρεσε να τσακίσει και τις αιτίες, το σύστημα που γεννά δικτατορίες.

Έτσι συμμετείχε στις επόμενες μάχες που ακολούθησαν, αυτός και οι αγωνιστές και αγωνίστριες της γενιάς του περιμένοντας τα επόμενα ραντεβού. Στις πρώτες διαδηλώσεις για την επέτειο του Πολυτεχνείου, σπάζοντας τις απαγορεύσεις της κυβέρνησης Καραμανλή, στην διαδήλωση μετά την δολοφονία του **Σιδέρη Ισιδωρόπουλου**, στις συγκρούσεις, για τις οποίες παραπέμφθηκε σε δίκη μαζί με άλλους αγωνιστές με την κατηγορία της ηθικής αυτουργίας. Στην μεγάλη **διαδήλωση του 1980** για να φτάσει **η πορεία του Πολυτεχνείου στην Αμερικάνικη πρεσβεία**.

Ήταν μέλος των επιτροπών για το στρατό που διοργάνωσαν τις πρώτες διαδηλώσεις με παρουσία ένστολων φαντάρων. Συμμετείχε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου το 1985 μετά την δολοφονία του **Μ. Καλτεζά**, αλλά και στις συγκρούσεις έξω από το **Χίλτον**, ενάντια στην επίσκεψη του φασίστα **Λεπέν**. Αυτό το πνεύμα, την ενεργητικότητα και τη συγκρουσιακή τακτική την μετέφερε σε ολόκληρη την διαδρομή του.

Μπορεί αυτά τα ραντεβού να μην οδήγησαν στην τελική σύγκρουση, πέτυχαν όμως μικρές

και μεγάλες νίκες. Δημιούργησαν «περάσματα» για όλους εμάς που ακολουθήσαμε, λειτούργησαν σαν παράδειγμα για τους δικούς μας αγώνες. Και ο Τάσος βρέθηκε δίπλα μας, στους αγώνες της νεολαίας, με την ζωντάνια και την αγωνιστικότητα του.

Ήταν μέλος της αποστολής στη **Γένοβα το 2001**. Ήταν μαζί μας στις φοιτητικές κινητοποιήσεις του **06-07** και στην εξέγερση του **Δεκέμβρη το 2008**. Με το πάθος, την αγωνιστικότητα αλλά και το χιούμορ του.

Ο Τάσος περιέγραφε πως μετά την είσοδο του τανκ στο Πολυτεχνείο βρήκε καταφύγιο μαζί με δεκάδες άλλους σ' ένα διαμέρισμα στη Μπουμπουλίνας. Όταν χτύπησε η πόρτα αργά το βράδυ όλοι και όλες πάγωσαν. Άνοιξαν την πόρτα και κάποιος τους κάλεσε να κάνουν συνέλευση στις σκάλες της πολυκατοικίας για να δουν πώς θα απαντήσουν στην καταστολή. Υπήρχαν πάνω από 150 άτομα μέσα στην πολυκατοικία! Έγιναν τοποθετήσεις και στο τέλος κατέληξαν ότι καλύτερα ήταν να περιμένουν να ξημερώσει για να διαφύγουν. Ο Τάσος μπορούσε να αυτοσαρκάζεται, να «κοροϊδεύει» τις ανεπάρκειες του κινήματος αλλά και τις δικές του.

Τώρα οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες από τα σχήματα της ΕΑΑΚ, των ΕΑΑΚ, οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες της Αναμέτρησης, αλλά και των άλλων οργανώσεων της Επαναστατικής Αριστεράς βρίσκονται εδώ για να τον ευχαριστήσουν και να τον αποχαιρετήσουν.

Ο σύντροφος **Γιώργος Ζιόβας** είχε γράψει το παρακάτω ποίημα για ένα σύντροφο και φίλο τον **Κώστα Τζιαντζή**. Θα ήθελα να το διαβάσω

«Ως γνωστόν άλλος κόσμος δεν υπάρχει
βέβαια ως υλιστές δεν αποκλείουμε τίποτα-
μη νομίζεις πως άρχισα να φοβάμαι κι αναθεωρώ
σκέψου μόνο πως τελευταία σε συναντώ
σ' άλλον κόσμο από κείνον που ανταμώναμε παλιά-
άρχισαν όλα μετά που διάλεξες να το σκάσεις.

Ο Πλουμπίδης έλεγε πως ο θάνατος είναι
μια απλή αλλαγή της ύλης
δεν ξέρω
πάντως ένα μήνα πριν το ταξίδι

μου 'πες με περιπαιχτική πίκρα «μην με ξεγράψετε»

Δεν υπάρχει περίπτωση φίλε.

Εδώ, στον άλλο κόσμο
έχουμε ανάγκη μεγάλη ανθρώπων.
Δυσκολευόμαστε πολύ τελευταία.»

Όντως δυσκολευόμαστε. Όμως όλοι και όλες που βρισκόμαστε εδώ θα συνεχίσουμε τον αγώνα. Θα είμαστε συνεπείς στα ραντεβού που έρχονται. Το χρωστάμε στον Τάσο στους συντρόφους και τις συντρόφισσές του.

Η ομιλία του ιστορικού στελέχους της επαναστατικής αριστεράς Γιάννη Φελέκη από την ΟΚΔΕ -Σπάρτακος:

Με τον Τάσο γνωριστήκαμε όταν μας κάλεσε η οργάνωσή του, η **Κ.Ο. Μαχητής**, μετά τη δολοφονία του μέλους της, μαθητή **Σιδέρη Ισιδωρόπουλου**, για να δώσουμε την επιβαλλόμενη κινηματική απάντηση. Διοργανώθηκε πράγματι μια μεγάλη διαδήλωση.

Έκτοτε οι οργανώσεις **ΟΚΔΕ, Κ.Ο. Μαχητής, ΟΣΕ, ΟΠΑ, το ΕΛΕΚ** για όσο διάστημα υπήρχε και άλλα κομμάτια της άκρας αριστεράς, εγκαινιάσαμε μια αρχή όπου, ό,τι συνέβαινε, είτε στο επίπεδο της καταστολής είτε μεγάλες απεργίες, δε χρειαζότανε και πολλά – πολλά: Έπαιρνε κάποιος την πρωτοβουλία, έπαιρνε ένα τηλέφωνο και δημιουργούσαμε επιτροπές συμπαράστασης κάθε λίγο.

Αυτό συνεχίστηκε και στις **μεγάλες απεργίες, της ΜΑΔΕΜ-ΛΑΚΚΟ** στη Χαλκιδική, τη **ΜΕΛ, το Μαντούδι**, στα εργοστάσια της Αθήνας που γίνονταν μεγάλες απεργίες κ.ά.

Αυτή η **κοινή δράση** συνεχίστηκε για δεκαετίες.

Το 1989 δημιουργήθηκε η Εναλλακτική Αντικαπιταλιστική Συσπείρωση, η **ΕΑΣ**, όπου βρεθήκαμε πάλι με τον Τάσο.

Σε όλη αυτή την πορεία βρισκόμασταν με τον Τάσο σε πολλές κινηματικές και πολιτικές πρωτοβουλίες, μέχρι που δημιουργήθηκε και η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**.

Η πορεία του Τάσου κατά τη γνώμη μου σηματοδοτεί την ανάγκη της **κοινής δράσης**, την **ενότητα**, την **επιμονή**, στοιχεία που μας λείπουν σήμερα και είναι απαραίτητα. Πολύ πιο απαραίτητα από ό,τι στο παρελθόν, γιατί οι εχθροί μας είναι πιο επιθετικοί, μας έχουν πάρει πολλά και πρέπει να τα ξαναπάρουμε πίσω.

Πάνος Γκαργκάνας, Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (ΣΕΚ):

Λένε, συντρόφισσες και σύντροφοι, πολλές φορές σε τέτοιες στιγμές πως **τα στερνά τιμούν τα πρώτα**.

Ο σύντροφος Τάσος ευτύχησε σε αυτό, γιατί όλη του η διαδρομή τιμάει τα πρώτα. Έμεινε πιστός στους αγώνες που έδωσε στα νιάτα του και στο επαναστατικό πνεύμα της εξέγερσης του Νοέμβρη του '73. Κι αυτή είναι μια **πολύτιμη κληρονομιά**.

Τώρα, το βάρος πέφτει σε μας που είμαστε μαζεμένοι εδώ για να τον αποχαιρετήσουμε και σε πολλούς ακόμα που δεν μπορούσαν να είναι εδώ αυτή την ώρα, να κάνουμε την προσπάθεια ότι αυτή η κληρονομιά και αυτή η παράδοση θα μπορέσει να περάσει στα χέρια των νέων παιδιών που σήμερα δίνουν σκληρές μάχες μέσα σε πολύ διαφορετικές συνθήκες, κάτω από πολύ πιο δύσκολες προϋποθέσεις.

Δεν είναι εύκολο, είναι μια δύσκολη προσπάθεια. Αλλά το παράδειγμα του Τάσου θα είναι βοήθεια σε όποιον και όποια από μας θέλει να δώσει τη συμβολή του.

Και με αυτό νομίζω ότι πρέπει να τον αποχαιρετήσουμε τον σύντρόφό μας. Θα τη

συνεχίσουμε αυτή την προσπάθεια και πάντα θα χρησιμοποιούμε το παράδειγμά του σαν ένα δείγμα για το τι έχει να κάνει ο καθένας και η καθεμιά μέσα στους αγώνες του σήμερα.

Αν το καταφέρουμε αυτό, θα είναι μια **δικαίωση για τον σύντροφο που φεύγει**, αλλά πολύ περισσότερο για τη γενιά που έρχεται και που και ο ίδιος τόσο αγαπούσε και που όλοι πρέπει να έχουμε τη φροντίδα μας ότι θα μπορέσει να κάνει πράξη αυτό το δρόμο και αυτό το παράδειγμα.

Η ομιλία του Σπύρου Παπακωνσταντίνου από το ΚΚΕ(μ-λ):

Χάσαμε έναν αφοσιωμένο σύντροφο!

Με βαθιά θλίψη πληροφορηθήκαμε τον θάνατο του συντρόφου Τάσου Κατιντσάρου το πρωί της Πέμπτης 27 του Οκτώβρη.

Με το σ. Τάσο μας συνέδεσαν πολύχρονοι αγώνες τόσο κατά τη διάρκεια του **αντιδικτατορικού αγώνα** όσο και τις δεκαετίες που ακολούθησαν τη μεταπολίτευση. Ανήσυχο πνεύμα, άοκνος σκαπανέας της **κομμουνιστικής υπόθεσης και προοπτικής**, αφιέρωσε τη ζωή του στο διαρκή και μεγάλο αγώνα για τα ιδανικά των εργαζόμενων και την κατάργηση της εκμετάλλευσης και της αδικίας.

Η συμμετοχή του στις πολιτικές συγκροτήσεις διαχρονικά εμπνεόταν απ' το στόχο της συγκέντρωσης δυνάμεων, της **κοινής δράσης της επαναστατικής-μαχόμενης Αριστεράς και της ενότητας στο στόχο**, ζητήματα που παραμένουν εν πολλοίς ζητούμενα και στις μέρες μας.

Ιδιαίτερη σημασία για παλιούς και νέους αγωνιστές του κινήματος έχει το παράδειγμα της **ανιδιοτελούς** συνδρομής και προσφοράς του στον αγώνα, της μεγάλης αφοσίωσης και

πίστης στα ιδανικά του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού.

Ήταν αυτό που έκανε το σ. Τάσο να χαίρει εκτίμησης από κάθε συνομιλητή του, ακόμη κι απ' όσους, όπως εμείς, διαφωνούσαμε σε αρκετές απ' τις απόψεις που έκφραζε. Αυτό το χαρακτηριστικό της **αφοσίωσης** είναι που δυστυχώς υπάρχει σε μεγάλη έλλειψη στις μέρες μας και που απαιτείται να σφυρηλατηθεί εκ νέου σ' όσους εντάσσονται και σ' όσους παραμένουν στο δύσκολο κι ανηφορικό δρόμο της πολύπλευρης αντιπαράθεσης και **ρήξης με το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα** και τις δυνάμεις του.

Πιο κοντά με το σ. Τάσο είχαμε έρθει την περίοδο του 1981 στο πλαίσιο της **“Κίνησης για μια Επαναστατική Αριστερά”** και τα χρόνια της ύπαρξης της **“Μαχόμενης Αριστεράς”** (1993-1996), και ιδίως στην από κοινού συγκρότηση και παρέμβαση του **δημοτικού σχήματος στο Περιστέρι** την ίδια περίοδο.

Ο σ. Τάσος αφήνει μια **σημαντική παρακαταθήκη** με τη διαδρομή του και κυρίως μια **“κουλτούρα”** δομημένη πάνω στη λογική “ενότητας και πάλης” που πρέπει να ξαναπρυτανεύσει στις σχέσεις των δυνάμεων της **Εκτός των Τειχών Αριστεράς**.

Στους οικείους και τους συντρόφους του εκφράζουμε τα θερμά μας συλλυπητήρια.

.....

Η ομιλία του Δημήτρη Στρατούλη εκ μέρους της ΛΑ.Ε.:

«Σύντροφε και συναγωνιστή Τάσο

Η **θλίψη** κυριαρχεί σήμερα στον αριστερό κόσμο της χώρας μας και ιδιαίτερα σε όσους και όσες γνώρισαν από κοντά την **καλοσύνη, την αγωνιστικότητα, την ανθρωπιά και το ενωτικό και ανυπότακτο** πνεύμα σου.

Εκ μέρους του Πολιτικού Συμβουλίου της **ΛΑΪΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ** εκφράζω την θλίψη μας για τον πρόωρο και άδικο χαμό σου, μόλις στα 63 σου χρόνια.

Υπηρέτησες από τα μαθητικά σου χρόνια, μέσα από τις γραμμές αρχικά της **κομμουνιστικής και ριζοσπαστικής αριστεράς, της Κομμουνιστικής Οργάνωσης Μαχητής και στη συνέχεια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας, με ανιδιοτέλεια, με αφοσίωση, με αυταπάρνηση, με σταθερότητα και συνέπεια, πάντα στην πρωτοπορία των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων.

Γι' αυτό είχες κατακτήσει ένα μεγάλο **σεβασμό και αναγνώριση** σε **όλους τους χώρους της αριστεράς**.

Απευθύνω τα θερμά **συλλυπητήριά** μας στην **οικογένειά σου**, στους **συντρόφους** σου και στους **ανθρώπους** που σε αγάπησαν.

Σύντροφε Τάσο,

να είσαι βέβαιος ότι οι αγωνιστικές παρακαταθήκες που άφησες δεν θα πάνε χαμένες. Τα βήματά σου τα ακολουθούν πολλοί και θα τα ακολουθήσουν γρήγορα ακόμα περισσότεροι και ιδιαίτερα νέοι και νέες.

Θα ζεις στους αγώνες μας για καλύτερες μέρες, για να ανατρέψουμε τον άδικο καπιταλιστικό κόσμο και για να κτίσουμε έναν δίκαιο και δημοκρατικό σοσιαλισμό και μια κομμουνιστική κοινωνία, πράγματα για τα οποία ονειρεύτηκες, στοχάστηκες και αγωνίστηκες σε όλη σου τη ζωή.

Σύντροφε Τάσο καλό σου ταξίδι.»

.....

Η ομιλία του Παναγιώτη Σωτήρη από την ΑΡΑΝ:

Σύντροφε Τάσο,

Οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι της APAN σε γνωρίσαμε σε διαφορετικές στιγμές αλλά πάντοτε μας άγγιζες, μας σφράγιζες, με τον ίδιο ανεξίτηλο τρόπο, είτε ήταν στις διαδηλώσεις για τον **Λεπέν**, είτε στην κατάληψη του **Πολυτεχνείου το 1985**, είτε στην πρώτη γραμμή μιας διαδήλωσης, είτε στις ατέλειωτες διαδικασίες για την ενότητα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Για εμάς συνέδεες την επαναστατική αριστερά της μεταπολίτευσης, τις αγωνιστικές εμπειρίες, την πάλη ενάντια στο ρεφορμισμό το συμβιβασμό και την εξαργύρωση, με την προσπάθεια να ξαναφτιάξουμε αντικαπιταλιστική και ριζοσπαστική αριστερά στα πέτρινα χρόνια μετά το 1989, αλλά και στα χρόνια πιο μετά της νέας αισιοδοξίας και της ελπίδας ότι μπορούμε να ξεφύγουμε από το φαύλο κύκλο των ηττών και των χαμένων ευκαιριών.

Για εμάς δεν υπήρξες ποτέ «*σύντροφος μιας άλλης τάσης*» με τον οποίο «*συγκλίνουμε*», ήσουν πάντα δικός μας σύντροφος, αγαπημένος, κομμάτι του συλλογικού μας εαυτού και της δικής μας ταυτότητας.

Γι' αυτό το λόγο και αυτή τη στιγμή, στιγμή μεγάλου πόνου και θλίψης **σκύβουμε το κεφάλι με σεβασμό σε ένα κομμάτι της ιστορίας μας**, σε έναν άνθρωπο που σε όλη του τη διαδρομή συμπύκνωσε τις αξίες, τις αρχές, την αναγκαία ηθική αδιαλλαξία, την αναζήτηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που αυτός ο τόπος εξακολουθεί να χρειάζεται

Και συνάμα σφίγγουμε τη γροθιά μας και ορκιζόμαστε ότι για μια τέτοια αριστερά θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, έτσι ώστε αυτός ο **μέλλοντας του Venceremos** που τόσο συχνά επαναλάμβανες, κάποια στιγμή πρέπει να γίνει **ενεστώτας**.

.....

Η ομιλία της Ελένης Βαφειάδου εκ μέρους του ΕΚΚΕ:

Είναι μεγάλη η θλίψη μας για τον άδικο χαμό του αγαπημένου μας συντρόφου. Έρχεται να προστεθεί στον κατάλογο τόσων συντρόφων που 'φυγαν από κοντά μας τελευταία και η οδύνη μας μεγαλώνει.

Ο Τάσος στρατεύτηκε εξ αρχής στο επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα και συμμετείχε σε όλους τους μεγάλους αγώνες της μεταπολίτευσης. Η οργάνωσή μας, το **ΕΚΚΕ**, συναντήθηκε με την οργάνωση **Μαχητής**, που μέλος της ήταν ο Τάσος, τόσο στην πάλη για τα **δημοκρατικά δικαιώματα** όσο και για τα πιο πολιτικά ζητήματα, για το **Κυπριακό**, ενάντια στον **ν.330**, την **τρομοκρατία της περιόδου 74-78**, το σπάσιμο των απαγορεύσεων των διαδηλώσεων...

Στο **Περιστέρι** σημαντική ήταν η συμβολή του στην προσπάθεια αναζήτησης συγκρότησης του κινήματος με τη δημιουργία της **Αριστερής Κίνησης Περιστερίου** 20 χρόνια πριν.

Σημαντική επίσης η συμβολή του σε όλα τα μετωπικά εγχειρήματα, ιδιαίτερα με την **Μαχόμενη Αριστερά**, το **ΜΕΡΑ** και την **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, μέσα από τις γραμμές του **ΝΑΡ** και της **ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ** τελευταία.

Έδωσε το αγωνιστικό παρών στους μικρούς και μεγάλους αγώνες με πίστη ότι μπορούμε να νικήσουμε.

Δεν έλειψε από καμία διαδήλωση, ήταν πολιτικός και ουσιαστικός στις απόψεις του, τις οποίες υπεράσπιζε με πάθος. Ήταν ευαίσθητος με την κοινωνική αδικία που την πάλεψε συνειδητά μέχρι τέλους.

Αυτό που θα 'θελε ο **Τάσος**, ο **Χρίστος**, ο **Τάκης**, ο **Δενεδιός**, η **Μαρία**, η **Αλέκα**, θα 'ταν σύντροφοι, να μετατρέψουμε τη θλίψη μας σε κουράγιο, σηκώνοντας θαρραλέα τις γροθιές μας και φωνάζοντας δυνατά ότι θα συνεχίσουμε τον επαναστατικό αγώνα, παρά αυτές τις τόσο σημαντικές απώλειες των πολύτιμων συντρόφων μας.

Γιατί η θλίψη μας σύντροφε Τάσο δεν θα περιοριστεί στα δάκρυα. Θα γίνει πείσμα στις σκληρές μάχες που έχουμε μπροστά μας. Και σ' αυτές αγαπημένε μας σύντροφε, θα 'σαι μαζί μας στις αλυσίδες και τις συγκρούσεις στην πρώτη γραμμή. Στα αμφιθέατρα και τις εκδηλώσεις να συνεχίζουμε τον επαναστατικό αγώνα. Κι εμείς θα συνηθίσουμε να αναπληρώνουμε την απουσία σας με καμάρι. Σε χαιρετούμε με σεβασμό και αγάπη. Κι αν ο θάνατος είναι άδικος, εμείς θα παλέψουμε για μια δίκαιη ζωή και σ' αυτούς τους αγώνες Τάσο, θα είσαι μαζί μας.

Οι σύντροφοι του ΕΚΚΕ

.....

Οι υπόλοιπες ομιλίες θα συμπληρωθούν στις επόμενες ημέρες.

Δείτε περισσότερα για την πολιτική κηδεία του σ. Τάσου εδώ: [**Πολιτική κηδεία Τάσου Κατιντσάρου -«Η τελευταία διαδήλωση» \(Βίντεο\)**](#)